

Med hensyn til banklovens § 15, hvorefter det bl. a. påhviler bankerne ved regnskabsårets afslutning at tilstille bankinspektøren alle oplysninger, som er fornødne til tilvejebringelse af en *bankstatistik*, har der været forhandlet med det statistiske departement, som til belysning af forskellige spørgsmål af samfundsmæssig betydning kunne ønske at få forskellige statistiske oplysninger fra bankerne. Under forhandlingerne viste det sig imidlertid, at bankinspektøren allerede nu er i stand til for de væsentligste punkters vedkommende at give det statistiske departement de ønskede oplysninger. Hermed har departementet erklæret sig tilfreds, og det vil derfor ikke være nødvendigt at tilvejebringe ny lovhjemmel på dette område.

Loven skulle efter forslaget træde i kraft 1. maj 1955, idet det midlertidige banklovstillæg udløb 30. april 1955.

Ved lovforslagets 1. behandling anbefalede det til hurtig behandling af *Holger Eriksen* (S), der understregede betydningen af, at det var lykkedes handelsministeren ved forhandling at opnå enighed mellem de private banker og nationalbanken om lovforslagets bestemmelser. *Niels Eriksen* (V) tilsagde også på sit partis vegne medvirken til en velvillig behandling af lovforslaget i et udvalg, men nærede betænkelighed ved flere af dets bestemmelser. Han mente f. eks., at kapitalkravet til nye banker ville være ensbetydende med, at der ikke kunne oprettes flere lokale provinsbanker. Han var endvidere ængstelig for den magtkoncentration, som de variable likviditetsreglers princip kunne føre til. *Rasting* (KF) mente ligeledes, at forskellige enkeltheder måtte overvejes nærmere, derunder de foreslåede likviditetsregler, hvis udformning han nærede betænkelighed ved; men hans parti så i det store og hele velvilligt på lovforslaget. *Axel Sørensen* (RV) og *Søren Olesen* (DR) mente som ordførerne for venstre og det konservative parti, at lovforslaget måske på enkelte punkter var for vidtgående; bl. a. kritiserede de, at en bankdirektør ikke skulle kunne have andet erhverv. Sidstnævnte frygtede, at de variable likviditetsprocenter ville virke i retning af at svække bankernes ansvarsfølelse.

Det folketingsudvalg, som fik lovforslaget til behandling, nåede ikke til ende med sit arbejde inden samlingens slutning.

Det midlertidige banklovstillæg blev derfor ved lov nr. 156 af 4. maj 1955 forlænget til udgangen af april 1956 (se ovenfor under nr. 83).

25. Forslag til lov om forlængelse af lov nr. 232 af 7. juni 1952 om ændring i aktieselskabsloven. (Minister for handel, industri og søfart *Lis Groes*). [A. sp. 763].